

Undor

Egyre inkább nő bennünk az undor.

Undorodunk mindattól a sok szeméttől, szennytől, ami körülvesz bennünket. Körülvesz, beszivárog otthonainkba, földülja, fölzaklatja mindennapjainkat. Próbáljuk nyugtatgatni, csitítgatni magunkat, egyszer majd csak véget ér mindez, de egyre inkább érezzük, a hazugságözön mindennél erősebben áraszt el bennünket.

Hazudnak a médiumok, pedig elsődleges feladatuk volna a hiteles tájékoztatás. Ehelyett folyamatos sulykolással próbálják elhitetni, nem csekély sikerrel, azt a sok-sok hazugságot, amelyet a látszatvalóság, a féligazságok hamis csomagolópapírjába burkolnak.

Hazudják itthon az „új esély”-t. Hazudják, hiszen azok, akik most is arról gyözködnek bennünket, milyen jó lesz majd, ha a következő választáson rájuk szavazunk, eddig is ott voltak, most is ott vannak azokon a posztokon, amelyekről, ha igazán javítani akartak volna sorsunkon, akkor azt megtehették volna. A legnagyobb magyar párt vezetői az elmúlt években voltak már kormányelnökök, miniszterek, államtitkárok, tanácselnökök, s mégis, vagy inkább: mégsem történt semmi lényegbevágó a délvidéki magyarság életében, pontosabban szólva: lényegbevágóan nem fordult jóra a délvidéki magyarok sorsa! A párt által korábban fennen hangoztatott vajdasági magyar autonómia mára már a múlté. Egyre inkább kiszorította azt a Vajdaság autonómiája, amely, mint már azt többször jeleztük: fából vaskarika. A Vajdaság, a Szerb Vajdaság ügye csak addig volt autonómia kérdése, amíg a Délvidék Magyarország, illetve a Monarchia része volt. Illúziókat kerget, önmagát, és ami sokkal rosszabb, másokat csap be az, aki autonóm Vajdaságot ígér. A Délvidék mindegyik délszláv állam által szabadon kizsákmányolható és kizsákmányolt terület volt, és marad is mindaddig, amíg Szerbiához tartozik. (A napokban hozta a hírt a Magyar Szó valamelyik vajdasági párt üléséről: Vajdaság öt-száz éves múltját senki nem veheti el! Hogy ez az ötszáz éves múlt mit jelent, arról nem tudunk meg semmit, de hangzatos címnek a magyar napilapban kiváló.)

Érdekes jelenség a VMSZ-ben fölbukkanó liberális vonal. A világhírűnek mondott, Amerikát megjárt tudós jogászprofesszor búvópatakként bukkan elő a pártban, a párt körül, úgy, hogy korábban berzenkedve utasított el minden szerepvállalást egy nemzetinek mondott szervezetben. Igazából most sincs ott az élcsapatban, de okos, tudós gondolatai megjelennek a párt propagandalapjában. Bizonyára olyan okos és tudományos tanácsokkal látja el a magyarok szervezetét, mint amilyenekkel annak idején a jugoszláv szövetségi elnököket és azt a jogász-csoportot, amelyik a Nemzetközi Bíróságon a világot arról akarta meggyőzni: az akkori/mostani Jugoszlávia vagy Szerbia nem is felelős a legutóbbi balkáni háborúkért.

Egy másik, a nemzetitől korábban hasonlóképpen berzenkedő személye a magyar szövetségnek az a bájos posztmodern író, aki viszont a párt legfelsőbb szintjén úgymond szabadkai művelődési miniszterként politizál. Arra a kérdésre, hogy „Miért szeretem a Vajdaságot?”, ő így válaszol: „Mert kifejezi azt, ami az életem. Van benne vidámság és némi csalódás. Ahogyan lefelé visszük a hangsúlyt, délutáni melankólia, bácskai derű és naplemente a szőlősökben. Ahogyan elkezdjük kiejteni, az a fitalságunk, tükrös napszemüveg Tordán. Van egy barátom, tordai. Szabadkán járt középiskolába a '80-as évek elején. A szabadkai ócskapiacról látta el tükrös napszemüveggel a faluját. Nekem ő Vajdaság: a nevetése, ahogyan erről beszél. Kaland és remény. Másoknak Délvidék. Nekem az történelem és Márai. Nem valóság.” (Új Esély, 1. évf. 2.sz., 2. o.) Ehhez az emelkedett, lírai gondolatcsokorhoz és megfogalmazáshoz legföljebb annyit fűzhetnénk hozzá: a dolgok, vagy talán a csillagok állása és járása alapján még az is elképzelhető, a jeles író nemcsak a névelőt használja majd egyszer a Vajdaság előtt, hanem a Délvidék is valósággá válik számára.

(És még egy-két mazsola az idézett lapból: „Tudta-e, hogy 1843-ban Szabadkán alapították a mai Szerbia területén az első óvodát? Tudta-e, hogy a vajdasági Magyar László, Vojnich Oszkár és Tallián Emil világutazók vol-

tak?” És talán a csúc: „Tudta-e, hogy az aradi vértanúk közül többen vajdasági származásúak voltak?”... Az viszont elkésztő tény, s csak azt bizonyítja, a Vajdaságban a magyarság helyzete mindig is kétségbeesztő volt és maradt mind a mai napig, miszerint: „Tudta-e, hogy az ötvenes években a délvidéki magyarság legnagyobb része kubikusként kereste kenyerét?” Talán a VMSZ-nek, illetve vezető politikusaiknak, akik között volt, illetve van szerbiai, illetve tartományi kormányalelnök, vajdasági kisebbségügyi titkár, tartományi parlamenti elnök, oktatásügyi és művelődési titkár s egyebek, az elmúlt tizenkét év során lett volna alkalmuk és idejük fölmérni, a délvidéki, vagy másoknak: a vajdasági magyarság legnagyobb része hogyan keresi meg a kenyerét? A válasz, mindannyiunk számára, akik itt élünk, és nem a hazugságok terjesztésében vagyunk érdekeltek, egyértelmű: a délvidéki magyarok túlnyomó többsége, mivel esélyegyenlőség soha nem volt, kisebbségként a két kezével teremtett magának és gyermekeinek kenyeret az asztalra. Persze, ez már nemzetieskedés, mi több: magyarkodás! Ez már sok a liberálisoknak, és sok a megélhetési politikusoknak.)

A határokon átívelő nemzetegyesítés szép gondolata mintha valóra válna!

Egységesnek tűnik a nemzetet elárasztó hazugság-özön, ahogy mondani szokták: határokon innen és túl. A nemzet még igazán magához sem térhetett az öszödi beszéd sokkhatásától, miközben újabbnál újabb meglepetések érik. Hát nem meglepő, hogy az a kormány, amelyik azt a bizonyos december 5-ei népszavazást foglalkörömmel, mi több: hazugságok garmadával ellenezte, nos, az a kormány most széles mosollyal fogadta be Romániát az Európai Unióba, nem tartván attól, hogy Magyarországot előzönlí a huszonhárommillió román munkavállaló! És ez a széles mosoly nem fagyott le az arcukról

még amiatt sem, hogy a verespataki aranybánya szennyezőinek esze ágában sincs kártérítést fizetni a tiszai ci-ánszennyezés miatt, s mintha mi sem történt volna, gőzerővel folynak az előkészületek egy újabb, a korábbiánál sokkal nagyobb veszélyforrást jelentő aranybánya megnyitására.

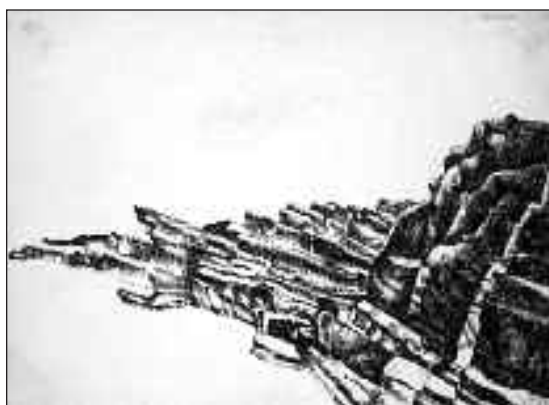
És mindeközben folytatódik a hatósági eljárás azok ellen a magyar tanárok ellen, akik a Babes-Bolyai Tudományegyetemen magyar feliratokat is merészelték kiragasztani. És mindeközben a határon túli románok uniós állampolgárokká válnak, a romániai román állampolgárok meg panaszt tesznek a közös, magyar-román határőrzeti szerveknél a magyar vámosok arrogáns és megalázó viselkedésére, ami abban nyilvánult meg, hogy belenéztek a táskáikba!

Vajon nem meglepő, hogy a kormány tudta nélkül kerül be Magyarországra tonnaszámra a romlott élelmiszer, és az, hogy vagonszámra hozzák be az országba az uniós szemetet! Mára már nemcsak a szellemi mocskok az, ami eláraszt bennünket, hanem a valós, a kézzel fogható is.

Ugyanígy meglepetésszerűen érheti a közvéleményt a lavinaszerű áremelkedés: a tandíj, a gáz, a gyógyszer, a közlekedés ára ugrásszerűen megnőtt annak ellenére, hogy a kormány határozottan állította: nem lesznek ár-emelkedések!

Kinek jó az, ha az ország, a nemzet apátiába süllyed? Kinek jó az, ha a szellemi és fizikai szenny beborítja az országot, a nemzetet? Kinek jó az, határon innen és túl, ha az emberek megkeseredve, reményt vesztetten föladnak mindent?

A válasz világos: azoknak, akik saját önös céljaik elérése érdekében – anyagi haszon szerzése és idegen érdekek szolgálatában képesek eladni mindent, mindent: a földet, a vizet, a levegőt és a lelkeket!

Sziklák 6., 8.